

เรามีอาจตัดสินคนจากเปลือกนอก

วันหนึ่งพ่อค้าขายผลไม้รถเข็นริมถนนสายหนึ่งหักทลายผมเมื่อซื้อผลไม้ และบอกภรรยาของเขาว่า “คนนี่ไงที่ได้รางวัลซีไรต์”

แล้วชวนผมคุยเรื่องเขียนหนังสืออีกพักหนึ่ง

ไม่กี่ปีก่อนคนขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้างคนหนึ่งคุยกับผมเรื่องเขียนบทหนัง ขณะที่พาผมไปส่งจุดหมาย

ผมไม่รู้จักพวกเขาเป็นการส่วนตัวมาก่อน แต่ก็คุยกันแบบปัญญาชน สันทนกัน คือสุภาพและให้เกียรติกันและกัน เส้นแบ่งทางความคิด ความเชื่อ และพื้นฐานการศึกษาหลายหายไปสิ้น

ผมชอบศึกษาคน อ่านพฤติกรรมของพวกเขา ผมเคยตั้งใจสวมชุด ไทรมขาดเข้าร้านหมู และศึกษาสายตาของคนขาย ก็ตรงตามคาด คือส่วนใหญ่ไม่ยินดีต้อนรับ

มนุษย์มักตัดสินคนอื่นที่เปลือก

แต่หากพ่อค้าขายผลไม้รู้เรื่องซีไรต์มากกว่านักศึกษาปริญญาเอกหลายคน คนขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้างสนใจเรื่องบทหนัง ก็สรุปได้ว่าเรามีอาจตัดสินคนจากเปลือกนอก จากโรงเรียนที่ศึกษา หรือวุฒิการศึกษา

ความรู้ไม่ได้อยู่ที่ว่าเราเรียนมาจากไหน ได้ปริญญาที่ไหน เรียนจบชั้นประถมหรือจบปริญญาเอก

ความสุภาพของคนก็ไม่ได้มาจากโรงเรียนหรือวัด ประกอบอาชีพอะไร มีสถานะทางสังคมสูงหรือไม่สูง เป็นคนหาเช้ากินค่ำหรือเป็นอาจารย์

คนเราเมื่อเปลือยเปลือกของตัวเองและสังคมออกไปแล้ว ที่เหลือภายในก็คือจิตวิญญาณ ความรู้ ความคิดอ่าน ที่บ่อยครั้งถูกเปลือกและค่านิยมของสังคมบดบังจนไม่เห็นค่า

ทว่าเป็นสิ่งที่เหลืออยู่ภายในนี่เองที่ทำให้คนมีค่าต่างกัน

บางคนมีสิ่งที่เหลืออยู่ภายในมาก บางคนมีน้อย บางคนไม่มีเลย

ผมชอบศึกษาคนอ่านพฤติกรรมของพวกเขา โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาประสบเรื่องร้ายๆ หรือเกิดการปะทะทางความคิด ปฏิกริยาของคนคนหนึ่งสื่อถึงสิ่งที่เหลืออยู่ภายในของเขา ว่ามันเป็นทองหรือเป็นขี้

นานๆ ที่เราจึงควรถอดเปลือกออก สำรวจสิ่งที่เหลืออยู่ของเรา พิจารณามัน แล้วปรับปรุงมันให้มีค่า

อ่านให้ออกว่าเราเป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง หรือทองห่อผ้าขี้ริ้ว

เพราะเปลือกสวยแต่ภายในกลวงเปล่าไร้ค่ากว่าเปลือกต่ำต้อย แต่ภายในสูงส่งกว่า

พนักงานตรวจสอบคลิป

เดี๋ยวนี้ผมมีหน้าที่ใหม่เพิ่มอีกหนึ่ง

นั่นคือเป็นพนักงานตรวจสอบคลิป!

มันเกิดจากกลุ่มโซเชียลหลายกลุ่มส่งคลิปและข่าวต่างๆ มาให้ ส่งมาซ้ำๆ กันยังไม่เป็นไร แต่เมื่อดูและอ่านแล้ว ด้วยนิสัยคนทำงานที่ต้องรีเสิร์ชและชอบอ่า ก็ต้องตรวจสอบ

ผลลัพธ์คือคลิปแปลกๆ ส่วนมากเป็นของปลอม อ่าบ้าง โกหกบ้าง มั่วบ้าง ที่สงสัยคือแล้วส่งต่อกันมาได้ยังไง

แปลได้อย่างเดียวว่าไม่มีใครสนใจตรวจสอบก่อนส่งต่อ

รับมาก็แชร์ต่อเลย

นี่เป็นโรคภัยที่ทำลายระบบการเรียนรู้ที่ถูกต้องสำหรับคนรุ่นใหม่ โรคนี้มีชื่อว่า copy and paste บางทีก็เรียกว่า receive and share ไม่ต้องสงสัย ไม่ต้องคิด ไม่ต้องตรวจสอบ ก็อปปีได้เลย

ไม่ต้องเช็ก ไม่ต้องเชื่อ ไม่ต้องซัวร์ แชร์ได้เลย

แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าอันไหนจริง อันไหนเก๊?

ดูง่ายๆ คือ หากคลิปไหน ถ่ายในมุมที่พอดีกับเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น มักเป็นการจัดฉากถ่ายทำ เช่น กล้องไปตั้งกรอกก่อนเกิดเหตุพอดีเบะ กล้องไปอยู่ในที่ไม่น่าจะอยู่พอดีเบะ

และหากคลิปที่สามารถแสดงภาพเดียวกัน ตัดต่อคนละมุมได้ ซึ่งเป็นเทคนิคการทำหนัง มักเป็นคลิปตัดต่อ

คลิปจำนวนมากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง แต่ตัดต่อใหม่จนไม่จริง

สมัยเมื่อการเมืองกำลังร้อนระอุ ก็มีคนเอาคำพูดของผมไปตัดต่อ จนความหมายเปลี่ยน

บางคนเห็นแล้วโกรธ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ก็เขียนมาถาม

บางคนเห็นแล้วโกรธ ก็เชื่อเลย ไม่เขียนมาถาม

ก็เป็นวิธีทำลายคนอื่นง่ายๆ อาศัยนิสัยแชร์โดยไม่ต้องเช็กอย่างนี้

แหละ

เอาละ คลิปจำนวนมากแม้จะปลอม แต่ไม่มีอันตราย

แต่คลิปพวกอาหารและยาอาจทำให้ตายได้

สำหรับคลิปเรื่องยาและอาหารที่อ้างว่ามีสรรพคุณพิเศษทั้งหลายนั้น ให้สันนิษฐานก่อนเลยทันทีว่าเท็จ ถ้าคุณไม่ใช่หมอ ไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ คนทำงานโดยตรงในเรื่องนั้น ได้โปรดอย่าแชร์

หรือถ้าอยากแชร์จนตัวสั่น ตรวจสอบก่อนเสมอ

บาปกรรมนะครับที่แชร์เรื่องยาผิดๆ กินแล้วตายขึ้นมา อาจเพราะการแชร์ของเรา

อยากเป็นฆาตกรหรือ?

บางเรื่องไม่เท็จ แต่ไม่พูดความจริงทั้งหมด เช่น ใบแปะก๊วยทำให้โลหิตไหลเวียนดีขึ้น เลือดน่าจะไปที่อวัยวะทุกส่วน แต่นักการตลาดเลือกบอกเฉพาะสมอง เพราะเลือดไปเลี้ยงสมองดีขึ้น แปลว่าความจำดีขึ้น สินค้าก็ขายได้ง่ายขึ้น

มันไม่ผิด แต่มันอาจไม่ครบ ดังนั้นเป็นต้น

นี่เองที่ทำให้การรีเสิร์ชสำคัญ

การเช็กก่อนแชร์ก็คือการวิเคราะห์นั่นเอง ถ้าวิเคราะห์ไม่เป็น ก็จะตกเป็นเหยื่อคนอื่นได้ง่าย

เวลาคลิปไหนบอกว่าอะไรดี ให้ถามเสมอว่า ดียังไง มันทำงานยังไง

ถามถามถาม และถามถามถาม

ต้องหัดเอาใจบ้าง

ทำไม่เรื่องบางเรื่องเชื่อกันง่ายจัง แต่หลักกลาเมสูตรที่พระพุทธองค์สอนว่าอย่าเชื่ออะไรง่ายๆ กลับไม่เชื่อ

หลักการเอาใจของผมน่ายมาก อะไรที่ดูไม่น่าจะจริง มักไม่จริง

ถ้าคลิปไม่มีคำอธิบายหลักการทำงาน ให้เชื่อไว้ก่อนว่าไม่จริง

ถ้าเราอยากรู้ ก็ไปรีเสิร์ชต่อ ถ้าไม่อยากรู้ ก็อย่าแชร์

บางคลิปก็ยากที่จะรู้ว่าจริงหรือเท็จ ในกรณีนี้คือไม่ต้องแชร์เลย จบ
การแชร์สิ่งที่เราไม่รู้จริงก็เหมือนเป็นหวิดแล้วไอจามใส่คนอื่นเลย ไม่
คิดจะสวมหน้ากากป้องกัน
เข้าใจตรงกันแล้วนะ
ตกลงจะแชร์บทความนี้ต่อไหม? ชื่อข้างล่างนี้อาจเป็นตัวปลอมนะ
คิดซี้คิด!

กันยายน 2562

ถุงโชคดี

คนไทยยุคก่อนคู่กับถุงโชคดี

คนรุ่นใหม่อาจไม่รู้จัก แต่คนรุ่นผมเป็นเพื่อนกับโชคดีมาตลอด ไป
ไหนมาไหนก็ต้องไปกับโชคดี

โชคดีเป็นถุงกระดาษแบบเก่า ออกแบบเรียบง่าย พิมพ์คำว่าโชคดี ก็
ใช้ได้แล้ว

บางทีก็มีรูปร่างแบบสวยๆ น่ารักๆ ไม่โป้ ดูเซ็กซี่ แต่เท่

โชคดีนับเป็นเพื่อนที่พึ่งพาได้จริงๆ

โชคดียังไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ทำให้โลกร้อน

คนก็โชคดี ธรรมชาติก็โชคดี

แต่ไม่ต้องติดถุงโชคดีไว้หน้ารถเป็นยันต์นะ เดี่ยวมองไม่เห็นทาง

ถุงโชคดีนี้ใช้ในทุวงการ ทุกอาชีพ

สมัยหนึ่งหญิงสาวจำนวนหนึ่งแถวเยาวราช สนามหลวง วงเวียน 22
ใช้ถุงโชคดีเป็นส่วนหนึ่งของ ‘prop’ ในการประกอบธุรกิจเก่าแก่ที่สุดใน
โลก

ได้ตรงความหมายของสำนวนฝรั่งด้วย

เคยได้ยินสำนวน get lucky ไหมครับ?

get lucky ไม่ได้แปลว่าโชคดีเหมือนชื่อถุงของเราหรอกนะ มันแปล
ว่ามีเซ็กซ์กัน

ดังนั้นการที่หญิงสาวถือถุงโชคดีแล้วสบตาลูกค้า ก็จึงมีความนัยที่
เหมาะสมกับสำนวนฝรั่งอย่างยิ่ง

“อยากโชคดีมั๊ยคะ?”

ตอนนี้ถึงจะอยากโชคดี ก็โชคดีที่ไม่มีแรงแล้วละ